

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (pátého senátu)

2. července 2025*

„Veřejná služba – Úředníci – Starobní důchod – Reformy služebního řádu z let 2004 a 2014 –
Přechodná opatření týkající se některých metod výpočtu nároků na důchod – Článek 28
přílohy XIII služebního řádu – Smluvní zaměstnanci, kteří se stali úředníky – Roční přírůstková
sazba nároků na důchod – Věk odchodu do důchodu – Působnost právní normy –
Rovné zacházení“

Ve věci T-131/24,

CR, zástupce: S. Orlandi, advokát,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zástupci: A. Baeckelmans, M. Brauhoff a G. Niddam, jako zmocněnkyně,

žalované,

podporované

Evropským parlamentem, zástupci: S. Bukšek Tomac a M. Mão Cheia Carreira, jako
zmocněnkyně,

a

Radou Evropské unie, zástupci: M. Bauer, J. Rurarz a X. Chamodraka, jako zmocněnci,

vedlejšími účastníky řízení,

TRIBUNÁL (pátý senát),

ve složení: J. Svenningsen, předseda, C. Mac Eochaidh (zpravodaj) a J. Laitenberger, soudci,

za soudní kancelář: L. Ramette, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po jednání konaném dne 14. ledna 2025,

* Jednací jazyk: francouzština.

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žalobkyně, CR, se žalobou podanou na základě článku 270 SFEU domáhá zrušení rozhodnutí Evropské komise ze dne 4. května 2023, kterým se stanoví její nároky na starobní důchod (dále jen „napadené rozhodnutí“).

Právní rámec

- 2 Před 1. květnem 2004 článek 77 služebního řádu úředníků Evropské unie (dále jen „služební řád“) mimo jiné stanovil, že každý úředník, který odpracoval alespoň deset let ve služebním poměru, má od věku 60 let nárok na starobní důchod, že roční přírůstková sazba nároků na důchod činí za každý rok služby 2 % posledního základního platu odpovídajícího poslední platové třídě, do níž byl úředník zařazen po dobu nejméně jednoho roku (dále jen „poslední základní plat“), a že maximální výše tohoto starobního důchodu činí 70 % posledního základního platu. Kromě toho článek 39 pracovního řádu ostatních zaměstnanců Evropské unie (dále jen „PŘOZ“) odkazoval na článek 77 služebního řádu, pokud se jednalo o nároky dočasných zaměstnanců na starobní důchod.
- 3 Od 1. května 2004 byly služební řád a PŘOZ změněny nařízením Rady (ES, Euratom) č. 723/2004 ze dne 22. března 2004 (Úř. věst. 2004, L 124, s. 1; Zvl. vyd. 01/02, s. 130; dále jen „reforma z roku 2004“).
- 4 V rámci reformy z roku 2004 změnil normotvůrce Evropské unie článek 77 služebního řádu zejména tím, že zvýšil věk odchodu do důchodu na 63 let a stanovil roční přírůstkovou sazbu nároků na důchod na 1,9 % posledního základního platu za každý rok služby. Limit 70 % posledního základního platu byl zachován. Tato reforma se vztahovala rovněž na dočasné zaměstnance, jakož i na novou kategorii zaměstnanců, a sice smluvní zaměstnance (články 39 a 109 PŘOZ).
- 5 Od 1. ledna 2014 byly služební řád a PŘOZ změněny nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 1023/2013 ze dne 22. října 2013 (Úř. věst. 2013, L 287, s. 15; dále jen „reforma z roku 2014“).
- 6 V rámci reformy z roku 2014 unijní normotvůrce opětovně změnil článek 77 služebního řádu zejména tím, že zvýšil věk odchodu do důchodu na 66 let a stanovil novou roční přírůstkovou sazbu nároků na důchod ve výši 1,8 %. Limit 70 % posledního základního platu byl zachován. Tato reforma se vztahovala i na dočasné zaměstnance a smluvní zaměstnance (články 39 a 109 PŘOZ).
- 7 Podle unijního normotvůrce se tyto změny provedené reformami z let 2004 a 2014 staly nezbytnými k zabezpečení krátkodobé a dlouhodobé pojistně matematické rovnováhy důchodového systému unijních orgánů (dále jen „DSEU“), a to z důvodu demografických změn a měnící se věkové struktury daného obyvatelstva, které představují pro uvedený systém stále větší zatížení (body 28 a 29 odůvodnění nařízení č. 723/2004; body 14 a 15 odůvodnění nařízení č. 1023/2013).

- 8 Kromě toho, i když byla reforma z roku 2004 všeobecně zaměřena na dodržování rozpočtové kázně, přišla reforma z roku 2014 v době mimořádně složité sociální a hospodářské situace v důsledku finanční krize nebývalého rozsahu, která vyžadovala zejména konsolidaci veřejných financí v krátkodobém, střednědobém a dlouhodobém horizontu ze strany každého orgánu veřejné správy (body 11 až 13 odůvodnění nařízení č. 1023/2013).
- 9 Odchylně od ustanovení článku 77 služebního řádu a článků 39 a 109 PŘOZ, příloha XIII služebního řádu a příloha PŘOZ obsahují přechodná opatření ve prospěch úředníků a ostatních zaměstnanců, kteří byli ve služebním poměru před vstupem reformy z roku 2004 nebo reformy z roku 2014 v platnost.
- 10 Unijní normotvůrce přijal tato přechodná ustanovení, aby umožnil postupné zavádění nových pravidel a opatření a aby zároveň byla respektována nabytá práva zaměstnanců, kteří byli ve služebním nebo pracovním poměru, jakož i legitimní očekávání těchto zaměstnanců (body 29 a 37 odůvodnění nařízení č. 723/2004; body 14 a 29 odůvodnění nařízení č. 1023/2013).
- 11 Nejprve čl. 21 první pododstavec přílohy XIII služebního řádu upřesňuje, že úředník, který nastoupil do služebního poměru před 1. květnem 2004, získává 2 %, a nikoli 1,8 % posledního základního platu za každý rok služby započitatelný pro nárok na důchod. Ačkoli je jeho současné znění výsledkem reformy z roku 2014, toto ustanovení má svůj původ v reformě z roku 2004 (příloha I bod 102 nařízení č. 723/2004).
- 12 Článek 21 druhý pododstavec přílohy XIII služebního řádu stanoví, že úředník, který nastoupil do služebního poměru mezi 1. květnem 2004 a 31. prosincem 2013, získá 1,9 %, a nikoli 1,8 % posledního základního platu za každý rok služby započitatelný pro nárok na důchod. Toto ustanovení bylo doplněno při reformě z roku 2014 [čl. 1 bod 73 písm. f) nařízení č. 1023/2013].
- 13 Podle čl. 22 odst. 1 druhého až čtvrtého pododstavce přílohy XIII služebního řádu není věk odchodu do důchodu u úředníka, který nastoupil do služebního poměru před 1. lednem 2014, stanoven na 66 let, ale pohybuje se v rozmezí od 60 do 65 let podle věku uvedeného úředníka ke dni 1. května 2014. Tato ustanovení byla doplněna při reformě z roku 2014 [čl. 1 bod 73 písm. g) nařízení č. 1023/2013].
- 14 Kromě toho unijní normotvůrce upřesnil, že příloha XIII služebního řádu se použije obdobně na ostatní zaměstnance, kteří byli zaměstnáni ke dni 30. dubna 2004, a že článek 21 a článek 22, s výjimkou odstavce 4 téže přílohy, se použijí obdobně na ostatní zaměstnance, kteří byli zaměstnáni ke dni 31. prosince 2013 (čl. 1 odst. 1 první a druhá věta přílohy PŘOZ).
- 15 Konečně čl. 28 odst. 1 přílohy XIII služebního řádu stanoví, že dočasný zaměstnanec, který je ke dni 1. května 2004 zaměstnán na základě smlouvy a který je po tomto datu a před 1. lednem 2014 jmenován úředníkem, má při odchodu do důchodu nárok, aby mu práva na důchod, která získal jako dočasný zaměstnanec, byla pojistně matematicky upravena s ohledem na změnu jeho důchodového věku uvedeného v článku 77 služebního řádu. Ačkoli je jeho současné znění výsledkem reformy z roku 2014, i toto ustanovení má svůj původ v reformě z roku 2004 (příloha I bod 102 nařízení č. 723/2004).
- 16 Stejně tak čl. 28 odst. 2 přílohy XIII služebního řádu stanoví, že dočasný zaměstnanec, smluvní zaměstnanec nebo smluvní zaměstnanec pro pomocné práce, který je ke dni 1. května 2004 zaměstnán na základě smlouvy a který je po tomto datu a před 1. lednem 2014 jmenován úředníkem, má při odchodu do důchodu nárok, aby mu práva na důchod, která získal jako

dočasný nebo smluvní zaměstnanec, byla pojistně matematicky upravena s ohledem na změnu jeho důchodového věku uvedeného v článku 77 služebního řádu v případě, že ke dni 1. května 2014 dosáhl věku alespoň 35 let. Tato ustanovení byla doplněna při reformě z roku 2014 [čl. 1 bod 73 písm. j) nařízení č. 1023/2013].

- 17 Pojistně matematické úpravy uvedené v bodech 15 a 16 výše se vypočítají podle koeficientů stanovených v závěru č. 268/15 přijatém kolegiem vedoucích administrativních útvarů dne 25. února 2016, které se týká pojistně matematické úpravy nároků nabytých dočasným nebo smluvním zaměstnancem (článek 28 přílohy XIII služebního řádu).

Skutečnosti předcházející sporu

- 18 Dne 16. června 2012 nastoupila žalobkyně do služebního poměru u Komise jako smluvní zaměstnankyně.
- 19 Dne 16. srpna 2015 byla žalobkyně jmenována úřednicí.
- 20 Dne 4. května 2023 přijal Úřad Komise pro správu a vyplácení individuálních nároků (PMO) napadené rozhodnutí. PMO žalobkyni sdělil, že jí byl přiznán starobní důchod od 1. července 2023 ve věku 66 let. PMO jí rovněž sdělil, že v době jejího zaměstnání jako smluvní zaměstnankyně (od 16. června 2012 do 15. srpna 2015) činila roční přírůstková sazba jejích nároků na důchod 1,9 % a v době, kdy byla zaměstnána jako úřednice (od 16. srpna 2015 do 30. června 2023), činila tato roční přírůstková sazba 1,8 %.
- 21 Dne 11. května 2023 žalobkyně na základě rozsudku ze dne 15. prosince 2022, *Picard v. Komise* (C-366/21 P, EU:C:2022:984), a s ohledem na skutečnost, že byla pojištěna v DSEU a bez přerušení do tohoto systému přispívala, požádala PMO, aby přehodnotil napadené rozhodnutí tak, aby byl její věk odchodu do důchodu stanoven na 63 let a aby se na ni vztahovala roční přírůstková sazba 1,9 % za celou dobu služby. Vzhledem k tomu, že žalobkyně zůstala ve služebním poměru až do věku 66 let a měla za to, že její věk odchodu do důchodu měl být stanoven na 63 let, požádala o přiznání dodatečného zvýšení jejího posledního základního platu o 2,5 % za každý odpracovaný rok po dosažení 63 let.
- 22 Dne 15. května 2023 PMO sdělil žalobkyni, že v případě nesouhlasu s napadeným rozhodnutím může podat stížnost.
- 23 Dne 1. července 2023 odešla žalobkyně do důchodu.
- 24 Dne 25. července 2023 podala žalobkyně proti napadenému rozhodnutí stížnost.
- 25 Dne 30. listopadu 2023 orgán oprávněný ke jmenování tuto stížnost zamítl.

Návrhová žádání účastníků řízení

- 26 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
- napadené rozhodnutí zrušil;
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

27 Komise navrhuje, aby Tribunál:

- žalobu zamítl;
- rozhodl, že žalobkyně ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení, které vznikly Komisi.

28 Evropský parlament navrhuje, aby Tribunál:

- žalobu zamítl;
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

29 Rada Evropské unie navrhuje, aby Tribunál žalobu zamítl.

Právní otázky

30 Na podporu žaloby žalobkyně uplatňuje dva žalobní důvody.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z překročení působnosti právní normy

31 Žalobkyně tvrdí, že se PMO dopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že se na ni vztahuje článek 28 přílohy XIII služebního řádu. V návaznosti na rozsudky ze dne 15. prosince 2022, Picard v. Komise (C-366/21 P, EU:C:2022:984), a ze dne 14. prosince 2018, Torné v. Komise (T-128/17, EU:T:2018:969), je třeba na takovou situaci, jako je situace žalobkyně, použít články 21 a 22 přílohy XIII služebního řádu, a nikoli článek 28 téže přílohy. Výklad článků 21, 22 a 28 přílohy XIII služebního řádu ve spojení s těmito dvěma rozsudky by totiž vedl k omezení působnosti uvedeného článku 28 pouze na dočasné nebo smluvní zaměstnance jmenované úředníky po 1. květnu 2004 nebo po 1. lednu 2014, jejichž účast na pojištění v DSEU byla přerušena. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nikdy nepřestala být pojištěna v DSEU, nemůže spadat pod článek 28 přílohy XIII služebního řádu. Na její situaci se použijí pouze články 21 a 22 přílohy XIII služebního řádu.

32 Komise, podporovaná Parlamentem a Radou, tuto argumentaci zpochybňuje.

33 V projednávané věci Tribunál uvádí, že roční přírůstková sazba nároků na důchod použitá PMO na dobu zaměstnání žalobkyně v postavení smluvní zaměstnankyně, a sice 1,9 %, nevyplyvá z použití článku 28 přílohy XIII služebního řádu, ale z použití čl. 21 druhého pododstavce přílohy XIII služebního řádu ve spojení s čl. 1 odst. 1 druhou větou přílohy PŘOZ.

34 PMO naproti tomu použil ustanovení čl. 28 odst. 2 přílohy XIII služebního řádu, který odkazuje na článek 77 služebního řádu, pokud jde o věk odchodu žalobkyně do důchodu, a sice 66 let, a roční přírůstkovou sazbu nároků na důchod odpovídající době jejího služebního poměru jako úřednice, a sice 1,8 %. Kromě toho žalobkyně měla prospěch z pojistné matematické úpravy jejích nároků na důchod nabytých v postavení smluvní zaměstnankyně. V souladu se závěrem č. 268/15 (viz bod 17 výše) použil PMO na uvedené nároky na důchod koeficient 1,152. Použití tohoto koeficientu vedlo ke zvýšení sazby, která byla zohledněna při stanovení jejích nároků na důchod, o 0,914 bodu. Toto zvýšení tedy odpovídá prodloužení doby práce, kterou žalobkyně skutečně vykonávala jako smluvní zaměstnankyně, o šest měsíců.

- 35 Žalobkyně kritizuje pouze ty aspekty napadeného rozhodnutí, které jsou shrnuty v bodě 34 výše. Podle ní se totiž článek 21 a čl. 22 odst. 1 přílohy XIII služebního řádu musí vztahovat na celý její služební postup v Unii, včetně doby služebního poměru jako úřednice, a měla nárok na odchod do důchodu již od 63 let. PMO tak podle jejího názoru neprávem použil článek 28 přílohy XIII služebního řádu na její situaci, ale ani na ni neuplatnil ustanovení čl. 22 odst. 1 téže přílohy, a to odchylně od článku 77 služebního řádu.
- 36 V tomto ohledu Tribunál konstatuje, že žalobkyně splňuje podmínky stanovené v čl. 28 odst. 2 přílohy XIII služebního řádu. Byla totiž smluvní zaměstnankyní v době od 16. června 2012 do 15. srpna 2015, byla jmenována úřednicí dne 16. srpna 2015 a ke dni 1. května 2014 jí bylo více než 35 let.
- 37 I když žalobkyně tyto podmínky splňuje, tvrdí, že se na ni článek 28 přílohy XIII služebního řádu nepoužije, neboť nikdy nepřestala být pojištěna v DSEU. Podle žalobkyně se totiž článek 28 přílohy XIII služebního řádu použije pouze na dočasné nebo smluvní zaměstnance, kteří splňují podmínky stanovené tímto článkem a kteří mimoto přerušili svou účast na pojištění v DSEU před tím, než byli jmenováni úředníky.
- 38 Tuto tezi je třeba odmítnout, jelikož poslední uvedená podmínka, a sice přerušení účasti na pojištění v DSEU, nevyplývá z jasného znění článku 28 přílohy XIII služebního řádu. Přijetí teze žalobkyně by tak znamenalo omezení působnosti článku 28 přílohy XIII služebního řádu doplněním podmínky, která nebyla stanovena unijním normotvůrcem.
- 39 Podle ustálené judikatury přitom platí, že pokud smysl ustanovení unijního práva jednoznačně vyplývá ze samotného znění tohoto ustanovení, nemůže se unijní soud od tohoto znění odchýlit (viz rozsudky ze dne 19. října 2023, *Sad Trasporto Locale*, C-186/22, EU:C:2023:795, bod 22 a citovaná judikatura, a ze dne 29. července 2024, *HDI Global a MS Amlin Insurance*, C-771/22 a C-45/23, EU:C:2024:644, bod 56 a citovaná judikatura).
- 40 Dovodit, že použití ustanovení služebního řádu podléhá podmínce, která v něm není definována, by tak představovalo výklad *contra legem* tohoto ustanovení, takže takový výklad nelze přijmout (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudky ze dne 17. prosince 2020, *De Masi a Varoufakis v. ECB*, C-342/19 P, EU:C:2020:1035, bod 36, a ze dne 8. listopadu 2023, *OA v. Parlament*, T-39/22, nezveřejněný, EU:T:2023:709, bod 69).
- 41 Tento závěr platí tím spíše, že unijní soud nemá s ohledem na zásady institucionální rovnováhy a svěřené pravomoci, jak jsou zakotveny v čl. 13 odst. 2 SEU [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. října 2017, *Komise v. Rada (CMR-15)*, C-687/15, EU:C:2017:803, bod 40 a citovaná judikatura], pravomoc odchýlit se od ustanovení služebního řádu.
- 42 Konečně kromě úvah připomenutých v bodech 39 až 41 výše by doplnění podmínky do článku 28 přílohy XIII služebního řádu, která nebyla stanovena unijním normotvůrcem, bylo rovněž v rozporu s ustálenou judikaturou, podle které musí být přechodná ustanovení vykládána restriktivně z důvodu jejich povahy výjimky a jejich rozpočtových důsledků (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. prosince 2018, *Torné v. Komise*, T-128/17, EU:T:2018:969, bod 80 a citovaná judikatura).
- 43 PMO se tudíž nedopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že čl. 28 odst. 2 přílohy XIII služebního řádu je použitelný na situaci žalobkyně.

- 44 Tento závěr není vyvrácen rozsudky ze dne 15. prosince 2022, *Picard v. Komise* (C-366/21 P, EU:C:2022:984), a ze dne 14. prosince 2018, *Torné v. Komise* (T-128/17, EU:T:2018:969), kterých se dovolává žalobkyně.
- 45 V rozsudcích ze dne 15. prosince 2022, *Picard v. Komise* (C-366/21 P, EU:C:2022:984), a ze dne 14. prosince 2018, *Torné v. Komise* (T-128/17, EU:T:2018:969), se Soudní dvůr a Tribunál nevyjádřily k působnosti článku 28 přílohy XIII služebního řádu. Nic v těchto rozsudcích nenaznačuje, že by Soudní dvůr nebo Tribunál zamýšlel zpochybnit rozhodnutí unijního normotvůrce a změnit působnost článku 28 přílohy XIII služebního řádu tím, že by tento článek vyhradil pouze dočasným nebo smluvním zaměstnancům, kteří byli zaměstnaní na základě smlouvy ke dni 1. května 2004 nebo 1. ledna 2014 a jejichž účast na pojištění v DSEU byla přerušena před jejich jmenováním úředníky.
- 46 V rozsudcích ze dne 15. prosince 2022, *Picard v. Komise* (C-366/21 P, EU:C:2022:984), a ze dne 14. prosince 2018, *Torné v. Komise* (T-128/17, EU:T:2018:969), se totiž Soudní dvůr a Tribunál omezily na výklad a použití článku 21 a čl. 22 odst. 1 přílohy XIII služebního řádu ve spojení s čl. 1 odst. 1 přílohy PŘOZ na situace, které spadají do působnosti uvedených článků.
- 47 V tomto ohledu Tribunál připomíná, že ustanovení této přílohy posuzovaná samostatně a v souladu s nadpisem přílohy XIII služebního řádu se použijí pouze na úředníky (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. prosince 2022, *Picard v. Komise*, C-366/21 P, EU:C:2022:984, bod 65).
- 48 Je třeba upřesnit, že články 21 a 22, s výjimkou odstavce 4 přílohy XIII služebního řádu, se použijí obdobně na ostatní zaměstnance pouze prostřednictvím čl. 1 odst. 1 přílohy PŘOZ (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. prosince 2022, *Picard v. Komise*, C-366/21 P, EU:C:2022:984, body 66 a 80).
- 49 Pokud jde nejprve o úředníky, článek 77 služebního řádu ve znění vyplývajícím z reformy z roku 2004 stanoví, že roční přírůstková sazba nároků na důchod v zásadě činí 1,9 % a že věk odchodu do důchodu je stanoven na 63 let. Tentýž článek ve znění vyplývajícím z reformy z roku 2014 stanoví, že roční přírůstková sazba nároků na důchod v zásadě činí 1,8 % a že věk odchodu do důchodu je stanoven na 66 let.
- 50 Článek 21 a čl. 22 odst. 1 přílohy XIII služebního řádu, jak ve znění vyplývajícím z reformy z roku 2004, tak ve znění vyplývajícím z reformy z roku 2014, se od tohoto základního režimu výslovně odchyľují. Podle samotného znění těchto dvou článků je však využití tohoto odchylného režimu omezeno pouze na „úředníky“, kteří nastoupili do služebního poměru, pokud jde o reformu z roku 2004, „před“ 1. květnem 2004, nebo pokud jde o reformu z roku 2014, „před“ 1. lednem 2014.
- 51 Tribunál rovněž konstatuje, že článek 21 a čl. 22 odst. 1 přílohy XIII služebního řádu odkazují pouze na den „nástupu do služebního poměru“, tedy den nástupu do funkce, a nikoli, jak je tomu v případě článku 28 téže přílohy (viz body 52 a 53 dále), na den jejich „jmenování“.
- 52 Kromě toho článek 28 přílohy XIII služebního řádu upravuje zvláštní režim pro „zaměstnance“, kteří byli „zaměstnaní na základě smlouvy“ ke dni 1. května 2004 nebo 1. ledna 2014 a kteří byli následně „jmenování“ úředníky.

- 53 Článek 28 přílohy XIII služebního řádu tedy stanoví dvě odlišné a kumulativní podmínky. První podmínkou je nástup do zaměstnání jako zaměstnanec, k němuž mělo dojít nejpozději dne 1. května 2004 nebo 1. ledna 2014, neboť k jednomu z těchto dní musel být tento zaměstnanec zaměstnán na základě smlouvy. Druhou podmínkou je jmenování uvedeného zaměstnance úředníkem, které nutně následuje po jeho nástupu do služebního poměru, neboť podle znění článku 28 přílohy XIII služebního řádu k tomuto jmenování mělo dojít „po“ 1. květnu 2004 nebo „po“ 1. lednu 2014.
- 54 Z doslovného a systematického výkladu článku 77 služebního řádu, jakož i článku 21, čl. 22 odst. 1 a článku 28 přílohy XIII téhož služebního řádu tak vyplývá, že unijní normotvůrce chtěl vyhradit použití uvedeného článku 21 a uvedeného čl. 22 odst. 1, které jsou posuzovány samostatně, pouze „úředníkům“, kteří „nastoupili do služebního poměru“ v tomto postavení „před“ 1. květnem 2004 nebo „před“ 1. lednem 2014.
- 55 Naproti tomu se na úředníky, kteří byli „jmenováni“ „po“ 1. květnu 2004 nebo „po“ 1. lednu 2014, vztahuje článek 28 přílohy XIII služebního řádu, pokud dříve nastoupili do zaměstnání jako dočasní nebo smluvní zaměstnanci a pokud byli zaměstnáni na základě smlouvy k 1. květnu 2004 nebo 1. lednu 2014.
- 56 Pokud jde dále o zaměstnance, unijní normotvůrce prostřednictvím čl. 1 odst. 1 přílohy PŘOZ umožnil, aby se článek 21 a čl. 22 odst. 1 přílohy XIII služebního řádu vztahovaly obdobně na zaměstnance „v pracovním poměru“ nebo „zaměstnané“ k 30. dubnu 2004 nebo k 31. prosinci 2013.
- 57 Takové použití *per analogiam* článku 21 a čl. 22 odst. 1 přílohy XIII služebního řádu se však podle samotného znění čl. 1 odst. 1 přílohy PŘOZ týká pouze zaměstnanců, a nikoli úředníků (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. prosince 2022, Picard v. Komise, C-366/21 P, EU:C:2022:984, body 66 a 80).
- 58 Toto řešení je ostatně v souladu se samotnou podstatou PŘOZ a jeho přílohy, které se týkají výslovně a výlučně zaměstnanců. Úředník se tedy nemůže dovolávat nároků vyplývajících z PŘOZ a jeho přílohy.
- 59 Jak již bylo uvedeno v bodě 52 výše, unijní normotvůrce nicméně přijal zvláštní režim, a sice článek 28 přílohy XIII služebního řádu, pro dočasné nebo smluvní zaměstnance, kteří byli ke dni 1. května 2004 nebo 1. ledna 2014 zaměstnáni na základě smlouvy a následně byli jmenováni úředníky.
- 60 Z toho vyplývá, že na situaci žalobkyně, pokud jde o dobu jejího zaměstnání v postavení smluvní zaměstnankyně, se původně vztahoval článek 77 služebního řádu ve spojení s článkem 109 PŘOZ, jak vyplývaly z reformy z roku 2004. Naproti tomu v době od 1. ledna 2014 do 15. srpna 2015 se na její situaci vztahoval čl. 21 druhý pododstavec přílohy XIII služebního řádu ve spojení s čl. 1 odst. 1 druhou větou přílohy PŘOZ. Podle těchto ustanovení činila roční přírůstková sazba jejích nároků na důchod 1,9 % za dobu jejího zaměstnání v postavení smluvní zaměstnankyně.
- 61 Situace žalobkyně, pokud jde o dobu jejího služebního poměru v postavení úřednice, spadá od 16. srpna 2015, dne jejího jmenování, do působnosti článku 77 služebního řádu ve spojení s čl. 28 odst. 2 přílohy XIII služebního řádu, jak vyplývají z reformy z roku 2014. Podle těchto ustanovení činí roční přírůstková sazba nároků na důchod 1,8 % za uvedené období a věk pro odchod do

důchodu je stanoven na 66 let. Zvýšení věku pro odchod do důchodu je mimoto finančně kompenzováno pojistně matematickou úpravou nároků na důchod, které nabyla jako smluvní zaměstnankyně (viz bod 34 výše).

- 62 Tyto závěry nejsou v rozporu se závěry vyplývajícími z bodů 76 a 80 rozsudku ze dne 15. prosince 2022, *Picard v. Komise* (C-366/21 P, EU:C:2022:984). Zprvce se situace žalobkyně liší od situace M. Picarda. Posledně uvedený uzavřel novou smlouvu jako zaměstnanec, zatímco žalobkyně byla jmenována úřednicí. Mimoto na rozdíl od toho, co napadl M. Picard, a nezávisle na otázce, zda služební povinnosti žalobkyně byly, či nebyly podstatně změněny z důvodu jejího jmenování, rozhodnutí napadené v projednávané věci jí nezpůsobilo „ztrátu“ prospěchu z přechodných ustanovení uvedených v příloze XIII služebního řádu. Jak totiž bylo uvedeno v bodě 61 výše, doba služby žalobkyně v postavení úřednice spadá do působnosti článku 28 přílohy XIII služebního řádu.
- 63 Dále na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, Soudní dvůr neuvedl, že pokračující účast na pojištění v DSEU představuje jediné kritérium, které umožňuje určit osoby, na něž se vztahují přechodná ustanovení uvedená v člancích 21 a 22 přílohy XIII služebního řádu. Použitím příslovce „zejména“ v bodě 76 rozsudku ze dne 15. prosince 2022, *Picard v. Komise* (C-366/21 P, EU:C:2022:984), totiž Soudní dvůr naznačil, že se jedná pouze o jedno z mnoha kritérií. Stejně řešení musí být nutně přijato i v případě článku 28 přílohy XIII služebního řádu, ke kterému se však Soudní dvůr nevyjádřil (viz bod 45 výše), jelikož tento článek je vedle článků 21 a 22 též přílohy uveden mezi přechodnými ustanoveními.
- 64 Jak přitom vyplývá z bodů 54 a 55 výše, jmenování zaměstnance úředníkem po 1. květnu 2004 nebo po 1. lednu 2014 a zaměstnání na základě smlouvy platné k jednomu z těchto dat představují kritéria pro použití článku 28 přílohy XIII služebního řádu.
- 65 Jen pro úplnost Tribunál uvádí, že článek 28 přílohy XIII služebního řádu může být rovněž použitelný, pokud došlo k přerušení účasti zaměstnance na pojištění v DSEU před reformou z roku 2004 nebo před reformou z roku 2014 za podmínky, že byl k 1. květnu 2004 nebo k 1. lednu 2014 zaměstnán na základě smlouvy a byl následně jmenován úředníkem. Jinými slovy je pro určení, zda se použije článek 28 přílohy XIII služebního řádu, rozhodující pouze to, zda jsou splněny podmínky stanovené tímto článkem a připomenuté v bodě 53 výše.
- 66 Tribunál konečně připomíná, že závěry uvedené v bodech 60 a 61 výše odrážejí rozhodnutí unijního normotvůrce a že v rámci úkolů, které mu byly svěřeny autory Smluv, nepřísluší unijnímu soudu, na rozdíl od toho, co požaduje žalobkyně, aby se odchýlil od článku 28 přílohy XIII služebního řádu doplněním podmínky, která v současnosti neexistuje (viz body 37 až 43 výše).
- 67 První žalobní důvod je proto třeba zamítnout.

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady rovného zacházení

- 68 Ve druhém žalobním důvodu, předloženém podpůrně, vznáší žalobkyně námitku protiprávnosti článku 28 přílohy XIII služebního řádu z důvodu, že tento článek porušuje zásadu rovného zacházení.

- 69 V tomto ohledu zásada rovného zacházení vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno (viz rozsudek ze dne 18. dubna 2024, Dumitrescu a další v. Komise a Soudní dvůr, C-567/22 P až C-570/22 P, EU:C:2024:336, bod 67 a citovaná judikatura).
- 70 Aby bylo možné určit, zda došlo k porušení této zásady, je třeba zejména zohlednit předmět a cíl sledovaný ustanovením, o němž se tvrdí, že tuto zásadu porušuje (viz rozsudek ze dne 18. dubna 2024, Dumitrescu a další v. Komise a Soudní dvůr, C-567/22 P až C-570/22 P, EU:C:2024:336, bod 68 a citovaná judikatura).
- 71 Kromě toho v oblasti, jež spadá pod výkon diskreční pravomoci, jako je přijímání přechodných pravidel k zajištění spravedlivého přechodu ze starého režimu podle služebního řádu na režim nový, je zásada rovného zacházení porušena jen tehdy, jestliže dotyčný orgán diferencuje způsobem, který je svévolný nebo zjevně neodpovídá cíli sledovanému dotčenou právní úpravou (rozsudek ze dne 14. prosince 2018, GQ a další v. Komise, T-525/16, EU:T:2018:964, bod 104 a citovaná judikatura; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 18. dubna 2024, Dumitrescu a další v. Komise a Soudní dvůr, C-567/22 P až C-570/22 P, EU:C:2024:336, bod 69 a citovaná judikatura).
- 72 Podle judikatury se tedy Tribunál musí omezit na ověření, zda se rozdílné zacházení nejeví jako svévolné nebo zjevně nepřiměřené ve vztahu ke sledovanému cíli obecného zájmu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. března 2021, Álvarez y Bejarano a další v. Komise, C-517/19 P a C-518/19 P, EU:C:2021:240, body 53 a 54).
- 73 Naproti tomu s ohledem na tento omezený soudní přezkum Tribunálu nepřísluší ověřovat, zda se nejeví jako nepřiměřené, aby měl unijní normotvůrce za to, že zavedené rozdílné zacházení může být přiměřené a nezbytné k dosažení sledovaného cíle obecného zájmu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. července 2022, Komise v. VW a další, C-116/21 P až C-118/21 P, C-138/21 P a C-139/21 P, EU:C:2022:557, bod 129, a usnesení ze dne 22. prosince 2022, Komise v. KM a Rada v. Komise, C-341/21 P a C-357/21 P, EU:C:2022:1042, bod 64).
- 74 Právě ve světle této judikatury bude Tribunál zkoumat obě části druhého žalobního důvodu.

K první části druhého žalobního důvodu

- 75 Žalobkyně tvrdí, že článek 28 přílohy XIII služebního řádu porušuje zásadu rovného zacházení tím, že zachází rozdílně s kategoriemi osob nacházejících se ve srovnatelných situacích. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla jmenována úřednicí a nikdy nepřestala být pojištěna v DSEU, bylo s ní zacházeno méně příznivě, než kdyby se stala dočasnou zaměstnankyní, a nikoli úřednicí, anebo kdyby zůstala smluvní zaměstnankyní. Mimoto žalobkyně uvádí, že Parlament po dobu více než pěti let zastával stejný výklad článku 21, čl. 22 odst. 1 a článku 28 přílohy XIII služebního řádu, jaký zastává ona.
- 76 Komise, podporovaná Parlamentem a Radou, tuto argumentaci zpochybňuje.
- 77 Pokud jde o srovnatelnost situací, Soudní dvůr již v tomto ohledu uvedl, že služební řád a PŘOZ zavádějí společný důchodový systém pro úředníky a ostatní zaměstnance, a sice DSEU. Vzhledem k tomu, že čl. 39 odst. 1, jakož i čl. 109 odst. 1 PŘOZ odkazují na podmínky stanovené v kapitole 3 hlavy V služebního řádu, přispívají dočasní a smluvní zaměstnanci za

podmínek stanovených v čl. 83 odst. 2 služebního řádu rovněž k financování tohoto důchodového systému (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. prosince 2022, Picard v. Komise, C-366/21 P, EU:C:2022:984, body 77 a 78).

- 78 Soudní dvůr však rovněž uvedl, že existují rozdíly mezi úředníky a ostatními zaměstnanci (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. prosince 2022, Picard v. Komise, C-366/21 P, EU:C:2022:984, bod 69).
- 79 V tomto ohledu Tribunál připomíná, že úředníci mají v zásadě záruku, že budou moci zůstat ve službě Unie až do dosažení důchodového věku. Jejich služební poměr skončí, než dosáhnou věku pro odchod do důchodu, pouze za výjimečných okolností, jako jsou pracovní volno z osobních důvodů, pokud je čerpáno na konci služebního poměru, volno ze služebních důvodů, dobrovolné odstoupení, nucené odstoupení, propuštění ze služebních důvodů, propuštění pro nezpůsobilost, odvolání z funkce, úmrtí a povinný odchod do důchodu z důvodu trvalé invalidity [články 40, 42c, 47 až 51 a 53 služebního řádu, jakož i čl. 9 odst. 1 písm. h) přílohy IX služebního řádu].
- 80 Naopak, jak uznává sama žalobkyně, zaměstnanci takovou stabilitu zaměstnání zpravidla nemají. Podle ustálené judikatury se totiž doba trvání pracovního poměru mezi orgánem a zaměstnancem zaměstnaným na dobu určitou řídí podmínkami stanovenými ve smlouvě uzavřené mezi stranami. Kromě toho má administrativa širokou posuzovací pravomoc ohledně obnovení smlouvy, či nikoli (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. prosince 2022, SU v. EIOPA, T-296/21, EU:T:2022:808, bod 49 a citovaná judikatura). Stablnější a časově neomezený vztah mezi orgánem a dotčným zaměstnancem tak vytváří pouze uzavření smlouvy na dobu neurčitou (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. listopadu 2022, QM v. Europol, T-164/21, EU:T:2022:695, bod 83 a citovaná judikatura).
- 81 S ohledem na jejich obecně delší dobu služebního poměru v Unii, ale rovněž z důvodu automatického postupu do vyššího platového stupně a povýšení do platových tříd, která se na ně vztahují, dosahují úředníci na konci svého služebního postupu obvykle vyšších platových tříd a platových stupňů než jakých dosahují zaměstnanci. Toto vyšší zařazení, kterého obvykle požívají úředníci, je spojeno s vyšší odměnou, než je odměna většiny zaměstnanců, jelikož tato odměna přímo souvisí s platovou třídou a platovým stupněm.
- 82 Posledně uvedený bod je v projednávané věci rozhodující, neboť v rámci výpočtu výše starobního důchodu úředníka nebo zaměstnance se zohledňuje pouze jeho poslední základní plat (viz body 4 až 16 výše).
- 83 Výše starobního důchodu kromě toho nezávisí výlučně na posledním základním platu. Tato částka závisí rovněž na délce služby úředníka či zaměstnance, neboť tento úředník či zaměstnanec získá za každý rok služby 1,8 %, 1,9 % nebo 2 % posledního základního platu (viz body 4 až 16 výše). Jelikož úředníci mají obecně delší služební poměr než zaměstnanci, získávají více roků započitatelných pro nárok na důchod než zaměstnanci.
- 84 Vzhledem k těmto objektivním rozdílům a jak tvrdí Komise, Parlament a Rada, je celkový dopad reformy z let 2004 a 2014 na rozpočet Unie nutně větší, pokud jde o důchody úředníků než v případě důchodů ostatních zaměstnanců.
- 85 Za těchto podmínek s ohledem na cíl zachování pojistně matematické rovnováhy DSEU, a to aniž jsou dotčena nabytá práva a legitimní očekávání stávajících zaměstnanců (stanovisko generálního advokáta P. Pikamäea ve věci Picard v. Komise, C-366/21 P, EU:C:2022:582, body 44 a 51), který

doplňuje obecnější cíle rozpočtové kázně a konsolidace veřejných financí v mimořádně složité sociální a hospodářské situaci (viz body 7 a 8 výše) a s ohledem na svou širokou posuzovací pravomoc mohl mít unijní normotvůrce za to, že na úředníky jmenované po 1. květnu 2004 nebo po 1. lednu 2014 musí být uplatněno rozdílné zacházení, než je zacházení, na které by měli nárok, kdyby si alespoň deset let zachovali postavení dočasného zaměstnance nebo smluvního zaměstnance.

- 86 V tomto ohledu Tribunál připomíná, že úředníci a zaměstnanci přispívají na financování DSEU pouze z jedné třetiny, zatímco vyplacení důchodů, které jsou společně zaručeny členskými státy, je hrazeno z rozpočtu Unie (čl. 83 odst. 1 a 2 služebního řádu). Vzhledem k takové struktuře financování DSEU, která spočívá především na zdrojích přidělených členskými státy Unie, nelze zohlednit zájmy úředníků, na které se vztahuje zvláštní systém zavedený článkem 28 přílohy XIII služebního řádu, a současně zcela odhlédnout od skutečnosti, že uvedené státy byly nuceny přijmout drakonická opatření k řešení trvalých dopadů závažné hospodářské a finanční krize. Pojistně matematická rovnováha DSEU musí ostatně právě v dlouhodobém horizontu zohledňovat hospodářský vývoj a finanční proměnné [v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 13. prosince 2017, Arango Jaramillo a další v. EIB, T-482/16 RENV, EU:T:2017:901, bod 126 (nezveřejněný) a citovaná judikatura]. Ve společnosti vyznačující se solidaritou, jak zdůrazňuje článek 2 SEU (rozsudek ze dne 25. února 2025, Sąd Rejonowy w Białymstoku a Adoreiké, C-146/23 a C-374/23, EU:C:2025:109, bod 71), a v kontextu vyznačujícím se závažnou hospodářskou a finanční krizí mohl unijní normotvůrce kromě jiných opatření zavést uvedený zvláštní režim za účelem vyjádření této solidarity evropské veřejné služby s úsilím, které musely členské státy vynaložit na vlastní úrovni.
- 87 Kromě toho je třeba uvést, že příspěvky dočasných a smluvních zaměstnanců do DSEU jsou zpravidla nižší než příspěvky úředníků, jejichž základní plat se může vyvíjet v závislosti na postupu do platových tříd a postupu do vyššího platového stupně po celou dobu jejich služebního poměru. V tomto ohledu je pravda, že DSEU je organizován na základě zásady solidarity a že není koncipován tak, aby důchod pobíraný úředníkem nebo zaměstnancem představoval přesnou protihodnotu jeho příspěvků do uvedeného systému (viz rozsudek ze dne 8. listopadu 2023, OA v. Parlament, T-39/22, nezveřejněný, EU:T:2023:709, bod 60 a citovaná judikatura). Unijní normotvůrce však mohl mít v rámci své široké posuzovací pravomoci a s ohledem na zásadu solidarity, kterou se řídí DSEU, za to, že zaměstnanec, který byl jmenován úředníkem po 1. květnu 2004 nebo po 1. lednu 2014, nemůže mít prospěch z roční přírůstkové sazby nároků na starobní důchod, která se na něj vztahovala v době jeho zaměstnání v postavení dočasného nebo smluvního zaměstnance, jelikož by to znamenalo, že by měl nepřiměřený prospěch z této vyšší sazby pro účely výpočtu výše jeho důchodu na základě posledního základního platu v platové třídě, do které byl tento úředník zařazen před odchodem do důchodu.
- 88 S ohledem na výše uvedené úvahy nic nenasvědčuje tomu, že rozdílné zacházení napadené žalobkyní je zjevně nepřiměřené s ohledem na cíle sledované unijním normotvůrcem. Tato volba unijního normotvůrce je ostatně v souladu se zásadami rozpočtové kázně a řádného finančního řízení (články 310 a 317 SFEU), jakož i se zásadou zachování pojistně matematické rovnováhy DSEU (článek 83a a příloha XII služebního řádu).
- 89 Toto rozdílné zacházení není ani svévolné.
- 90 V tomto ohledu již Soudní dvůr rozhodl, že ustanovení služebního řádu zavádí svévolné rozlišování mezi úředníky nebo zaměstnanci, pokud spočívá na diskriminačním kritériu, které nemá žádný vztah ke sledovanému cíli. V takové situaci nemohou důvody čistě rozpočtové,

administrativní nebo personální povahy samy o sobě představovat objektivní odůvodnění rozdílného zacházení zavedeného mezi úředníky nebo zaměstnanci, kteří se nacházejí ve srovnatelných situacích (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. dubna 2024, Dumitrescu a další v. Komise a Soudní dvůr, C-567/22 P až C-570/22 P, EU:C:2024:336, body 79 až 81, 93 a 94).

- 91 V projednávané věci na rozdíl od čl. 8 odst. 2 druhého pododstavce přílohy VII služebního řádu, jehož protiprávnost byla konstatována Soudním dvorem v rozsudku ze dne 18. dubna 2024, Dumitrescu a další v. Komise a Soudní dvůr (C-567/22 P až C-570/22 P, EU:C:2024:336), není rozdílné zacházení napadené žalobkyní založeno na diskriminačním kritériu zakázaném zejména článkem 21 Listiny základních práv Evropské unie, ale je založeno na objektivních důvodech uvedených v bodech 78 až 84 výše.
- 92 Podle ustálené judikatury přitom platí, že i když zásada rovného zacházení vyžaduje, aby se na úředníky nebo zaměstnance nacházející se v totožných nebo srovnatelných situacích vztahovala stejná pravidla, nezakazuje unijnímu normotvůrci, aby zohlednil objektivní rozdíly v podmínkách nebo situaci, ve kterých se dotyčné osoby nacházejí (viz rozsudky ze dne 16. října 1980, Hochstrass v. Soudní dvůr, 147/79, EU:C:1980:238, bod 7, a ze dne 3. května 2018, SB v. EUIPO, T-200/17, nezveřejněný, EU:T:2018:244, bod 33 a citovaná judikatura).
- 93 Ostatně rovněž podle ustálené judikatury nelze zpochybnit rozdíly v postavení existující mezi různými kategoriemi osob zaměstnaných Unií, a nelze tedy považovat za diskriminaci skutečnost, že z hlediska záruk služebního řádu a výhod sociálního zabezpečení mohou určité kategorie osob zaměstnaných Unií požívat záruk nebo výhod, které nejsou přiznány jiným kategoriím (viz rozsudek ze dne 12. března 2020, XB v. ECB, T-484/18, nezveřejněný, EU:T:2020:90, bod 82 a citovaná judikatura).
- 94 Tribunál rovněž konstatuje, jak uvedl Parlament, že rozlišování mezi úředníky a zaměstnanci není vlastní článku 28 přílohy XIII služebního řádu. Samotný DSEU, i když je společný pro úředníky a zaměstnance, není jednotný. Na rozdíl od úředníků tak články 42 a 112 PŘOZ umožňují dočasným a smluvním zaměstnancům požadovat, aby jejich orgán prováděl platby za účelem vytvoření nebo zachování nároků na důchod v jejich zemi původu. Stejně tak s ohledem na čl. 3 písm. d) přílohy VIII služebního řádu, pokud se smluvní zaměstnanec stane úředníkem nebo stane-li se úředník smluvním zaměstnancem, může tato změna postavení vést ke snížení roků započítatelných pro důchod získaných v předchozím systému nebo k vrácení přeplatků na příspěvcích odpovídajících rozdílu mezi vypočítaným počtem roků započítatelných pro důchod a počtem skutečně odsloužených let služby.
- 95 I když tedy rozlišovací kritérium napadené v projednávané věci není diskriminační a zakládá se na objektivních důvodech, Tribunál uvádí, že toto kritérium, opět na rozdíl od toho, co bylo rozhodnuto ohledně čl. 8 odst. 2 druhého pododstavce přílohy VII služebního řádu, rovněž není „bez vztahu“ nebo „bez jakékoli souvislosti“ se sledovanými cíli. Přijetím článku 28 přílohy XIII služebního řádu a v souladu s cíli zachování pojistné matematické rovnováhy DSEU, rozpočtové kázně a konsolidace veřejných financí normotvůrce chtěl, aby roční přírůstková sazba nároků dotčených úředníků na důchod byla zkrácena, pouze pokud jde o dobu jejich služby v tomto postavení, a aby délka jejich služebního poměru byla prodloužena právě z toho důvodu, že rozpočtové zatížení je vyšší v případě důchodů úředníků než důchodů zaměstnanců (viz body 7, 8 a 84 výše).

- 96 Kromě toho, i když Tribunál nevylučuje, že v určitých zvláštních situacích může mít zaměstnanec podobný služební postup jako úředník, ať už jde o délku trvání, platovou třídu, odměnu a povinnosti, nic to nemění na tom, že tomu tak zpravidla není. Podle ustálené judikatury přitom platí, že i když v krajních situacích vede přijetí obecné a abstraktní právní úpravy k případným obtížím, nelze unijnímu normotvůrci vytýkat, že provedl kategorizaci, pokud není svojí podstatou diskriminační z hlediska cíle, který sleduje (rozsudky ze dne 16. října 1980, Hochstrass v. Soudní dvůr, 147/79, EU:C:1980:238, bod 14, a ze dne 15. dubna 2010, Gualtieri v. Komise, C-485/08 P, EU:C:2010:188, bod 81).
- 97 Rozdílné zacházení napadené žalobkyní tak zdaleka není svévolné, ale spočívá na objektivním a nediskriminačním kritériu a je mimoto odůvodněno cíli zachování pojistně matematické rovnováhy DSEU, rozpočtové kázně a konsolidace veřejných financí.
- 98 Pokud rozlišovací kritérium není diskriminační ani nepostrádá souvislost se sledovanými cíli, jako je tomu v projednávané věci, Soudní dvůr již v podstatě připustil, že restriktivní rozpočtová opatření týkající se úředníků nebo ostatních zaměstnanců, zejména snížení jejich zvýhodnění, mohou být odůvodněna cíli rozpočtové kázně a konsolidace veřejných financí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. dubna 2024, Dumitrescu a další v. Komise a Soudní dvůr, C-567/22 P až C-570/22 P, EU:C:2024:336, bod 81; v tomto smyslu a obdobně viz rovněž rozsudek ze dne 25. února 2025, Sąd Rejonowy w Białymstoku a Adoreikė, C-146/23 a C-374/23, EU:C:2025:109, body 67, 69 a 71).
- 99 Navíc z ustanovení článku 28 přílohy XIII služebního řádu nelze vyvodit žádné svévolné nebo zjevně nepřiměřené rozlišování ve vztahu k cíli sledovanému unijním normotvůrcem, kterým je ochrana nabytých nároků a legitimních očekávání dotčených úředníků, jelikož jsou stejně jako v případě ostatních zaměstnanců zaměstnaných k 1. květnu 2004 nebo 1. lednu 2014 respektována jejich nabytá práva a legitimní očekávání.
- 100 Jejich nároky na důchod nabyté během doby jejich zaměstnání jako zaměstnanci totiž zůstávají zachovány. Kromě toho před jmenováním logicky ještě nenabyli nároky na důchod jako úředníci. Teprve od jmenování nabyli dotčení úředníci nároky na důchod v tomto postavení.
- 101 V době, kdy ještě byli zaměstnanci, neobdrželi žádné konkrétní a nepodmíněné ujištění, že kdyby se rozhodli stát úředníky, roční přírůstková sazba nároků na důchod a jejich věk odchodu do důchodu zůstanou nezměněny.
- 102 Kromě toho, že stejně jako v případě ostatních zaměstnanců zaměstnaných k 1. květnu 2004 nebo k 1. lednu 2014 jsou jejich nabyté nároky a jejich legitimní očekávání respektována, Tribunál ještě dále konstatuje, že podle článku 28 přílohy XIII služebního řádu je zvýšení věku odchodu do důchodu u dotčených úředníků finančně vyrovnáno pojistně matematickou úpravou nároků na důchod, které jim vznikly v době, kdy byli zaměstnanci. V praxi se na jejich nároky na důchod, které nabyli v postavení zaměstnanců, použije koeficient od 1 do 1,178 podle osobní situace každého z dotčených úředníků (viz bod 17 výše), stejně jako tomu bylo v případě žalobkyně (viz bod 34 výše). Ve skutečnosti jsou uvedené nároky použitím tohoto koeficientu zachovány (koeficient rovnající se 1), či dokonce zvýšeny (koeficient vyšší než 1), a zdaleka nedochází k jejich nerespektování.
- 103 V každém případě Tribunál konstatuje, že před jmenováním úřednicí neměla žalobkyně žádné ujištění, že bude moci pobírat starobní důchod, neboť k tomuto datu a na rozdíl od toho, co vyžaduje čl. 77 první pododstavec služebního řádu, ještě neodpracovala deset let služby v Unii.

- 104 Konečně je irelevantní okolnost zdůrazněná žalobkyní, podle které Parlament po dobu více než pěti let zastával stejný výklad, jaký navrhuje žalobkyně, pokud jde o článek 21, čl. 22 odst. 1 a článek 28 přílohy XIII služebního řádu, ve prospěch ostatních zaměstnanců, kteří se stali úředníky. Podle ustálené judikatury totiž zásada rovného zacházení musí být v souladu s dodržováním zásady legality, podle níž se nikdo nemůže ve svůj prospěch dovolávat protiprávnosti, k níž došlo ve prospěch jiné osoby (viz rozsudek ze dne 16. října 2019, Palo v. Komise, T-432/18, EU:T:2019:749, bod 38 a citovaná judikatura).
- 105 První část druhého žalobního důvodu tudíž musí být zamítnuta.

Ke druhé části druhého žalobního důvodu

- 106 Žalobkyně tvrdí, že článek 28 přílohy XIII služebního řádu porušuje zásadu rovného zacházení tím, že zachází stejným způsobem se všemi zaměstnanci, kteří se stali úředníky po 1. květnu 2004 nebo po 1. lednu 2014, aniž zohledňuje případné přerušení jejich účasti na pojištění v DSEU před jejich jmenováním. Situaci žalobkyně přitom nelze stavět na roveň situaci zaměstnance, jehož účast na pojištění v DSEU byla přerušena a který byl následně jmenován úředníkem. Žalobkyně totiž nikdy nepřestala být pojištěna v DSEU.
- 107 Komise, podporovaná Parlamentem a Radou, tuto argumentaci zpochybňuje.
- 108 V tomto ohledu Tribunál připomíná, že zásada rovného zacházení k tomu, aby mohlo být uplatněno stejné zacházení, nevyžaduje naprostou totožnost situací. Je vyžadována pouze srovnatelnost těchto situací (rozsudek ze dne 15. října 2020, Coppo Gavazzi a další v. Parlament, T-389/19 až T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 až T-414/19, T-416/19 až T-418/19, T-420/19 až T-422/19, T-425/19 až T-427/19, T-429/19 až T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19 až T-442/19, T-444/19 až T-446/19, T-448/19, T-450/19 až T-454/19, T-463/19 a T-465/19, EU:T:2020:494, bod 257).
- 109 S ohledem na předmět článku 28 přílohy XIII služebního řádu a cíle sledované unijním normotvůrcem je přitom třeba mít za to, že všichni úředníci dotčení tímto článkem se nacházejí ve srovnatelné situaci, jelikož všichni byli předtím zaměstnanci a všichni byli jmenováni po 1. květnu 2004 nebo po 1. lednu 2014.
- 110 Naproti tomu při přezkumu srovnatelnosti jejich situací je irelevantní, zda u těchto úředníků došlo či nedošlo k přerušení účasti na pojištění v DSEU před jejich jmenováním. Tato okolnost se totiž vztahuje k době jejich zaměstnání jako zaměstnanci, zatímco použití ustanovení článku 28 přílohy XIII služebního řádu závisí na jejich jmenování úředníky. Tato okolnost tak bude v praxi nanejvýš znamenat, že úředník, u něhož došlo k přerušení jeho účasti na pojištění a s tím souvisejícímu placení příspěvků do DSEU před jeho jmenováním, bude mít méně roků započitatelných pro důchod, které se vztahují pouze na dobu jeho činnosti v postavení zaměstnance, než kdyby k takovému přerušení nedošlo.
- 111 Kromě toho s ohledem na ochranu jejich nabytých práv se zaměstnanci, kteří se stali úředníky po přerušení jejich účasti na pojištění v DSEU, a zaměstnanci, kteří se stali úředníky bez přerušení této účasti, nacházejí ve srovnatelné situaci. V obou případech totiž tyto zaměstnanci odváděli příspěvky do DSEU s vyhlídkou nižšího věku odchodu do důchodu, než jaký se na ně bude nakonec vztahovat. Jejich nabytá práva jsou tedy stejné povahy a liší se pouze počet roků

započitatelných pro důchod, který každý z nich získá. Zaměstnanci, kteří se stali úředníky, tedy musí mít nárok na pojistně matematickou úpravu bez ohledu na to, zda jejich jmenování úředníkem předcházelo či nepředcházelo přerušení jejich účasti na pojištění v DSEU.

- 112 Stejně tak, pokud jde o jejich legitimní očekávání, se nacházejí ve srovnatelné situaci zaměstnanci, kteří se stali úředníky po přerušení účasti na pojištění v DSEU, a zaměstnanci, kteří se stali úředníky bez přerušení jejich účasti na pojištění v tomto systému. Vzhledem k tomu, že se stali úředníky po 1. květnu 2004 nebo po 1. lednu 2014, nemohli totiž legitimně očekávat, že se na ně bezprostředně po jejich jmenování použije článek 21 a čl. 22 odst. 1 přílohy XIII služebního řádu, ačkoli oba tyto články obsahují přechodná opatření, jejichž cílem je pouze zachovat nabyté nároky a legitimní očekávání, které existovaly před vstupem reformy z roku 2004 nebo reformy z roku 2014 v platnost.
- 113 V každém případě, jak již bylo uvedeno v rámci přezkumu prvního žalobního důvodu, nepřetržitost účasti na pojištění v DSEU, či nikoli nepředstavuje jediné kritérium umožňující určit osoby, na které se vztahují jednotlivá přechodná ustanovení uvedená v příloze XIII služebního řádu (viz body 63 a 64 výše).
- 114 Totožnost zacházení napadená žalobkyní tedy neporušuje zásadu rovného zacházení, jelikož se vztahuje na kategorie osob, které se nacházejí ve srovnatelné situaci.
- 115 Za těchto podmínek musí být druhá část druhého žalobního důvodu zamítnuta.
- 116 Druhý žalobní důvod je tudíž třeba zamítnout, a v důsledku toho je třeba zamítnout žalobu v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- 117 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.
- 118 Kromě toho podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení. Z toho vyplývá, že Parlament a Rada ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (pátý senát)

rozhodl takto:

- 1) Žaloba se zamítá.**
- 2) CR ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí.**
- 3) Evropský parlament a Rada Evropské unie ponese vlastní náklady řízení.**

Svenningsen

Mac Eochaidh

Laitenberger

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 2. července 2025.

Podpisy